

13 . Capidava | Comuna: Topalu | Județ: Constanța | Punct: Cetate | Anul: 2008

Anul: 2008

Cod RAN: 63063.01

Perioade: Antichitate, Evul Mediu

Epoci: Epoca romană timpurie, Epoca romană târzie, Epoca medievală timpurie

Tipuri sit: descoperire izolată, exploatare/carieră, amenajare/construcție

Categorii sit: Apărare (construcții defensive), Domestic, Religios, ritual și funerar

Autori: Miron Costin

Instituții: Universitatea "Lucian Blaga", Sibiu

Raport

Suprafața cercetată: careurile c-d 77-76, e 77-76, f 76-75 (cu latura de 5 m): 200 mp.

Cercetările în sectorul VII au continuat în această campanie în două puncte: primul situat paralel cu capătul străzii ce mărginește corpul de gardă, respectiv carourile c 76, d 76 și e 76-75 și al doilea pe prima terasă dinspre Dunăre în zona curtinei I, respectiv careurile f 76-75.

Din punct de vedere stratigrafic ne-am menținut pe nivelul romano-bizantin aparținând celei de-a doua jumătăți a sec. VI p.Chr., așa cum reflectă și inventarul arheologic descoperit – fragmente dispartate de ceramică uzuală.

La nivelul curtinei I (denumirea acesteia e preluată de la Grigore Florescu, Capidava I, București, 1958) situația se arată mai complexă decât anul trecut (vezi CCA, 2008): aici fiind amestecate straturile medieval timpuriu cu cel romano-bizantin. Perpendicular pe această curtină I a fost ridicat un zid de piatră și pământ, paralel cu zidul de incintă dinspre Dunăre (șpunem zid de incintă – notat J - datorită asizelor masive utilizate pentru parament, tehnică ce corespunde la Capidava fazei a IV-a, ce formează latura de SV. Acest zid pare să fie o amenajare târzie, contemporană cu bordeiele din zonă și executată în scopul întăririi terasei spre Dunăre, unde terenul coboară accentuat.

O altă ipoteză, deși nivelul cercetărilor nu este concludent, ar fi că acest zid nu este altul decât cel de S-V al castelului târziu, respectiv faza IV. În acest punct materialul arheologic confirmă ipoteza conform căreia zidul ar fi fost ridicat în epocă medio-bizantină, predominantă fiind aici ceramica de tip Dridu cu decor divers. În sectorul VII toată zona de pe râpa Dunării configurată de eroziunea Dunării și probabil de un cutremur în antichitate, urmat probabil de o alunecare de teren, prezintă o mare complexitate și dificultăți de interpretare constructiv-cronologică.

În această campanie am procedat și la demontarea martorului din carourile c 76 și d 76, pe care l-am păstrat până acum pentru protejarea zidului, ce formează un unghi de 90° cu zidul care delimitează strada în partea de SE. Demontarea a fost impusă de faptul că zidurile din această zonă, au fost supuse operațiunii de conservare în timpul campaniei 2008.

La capătul dinspre Dunăre, respectiv SV, acest zid se termină, făcând joncțiune în dreapta cu un alt zid, de aceeași grosime, care se pare că a avut o deschidere boltită, dovadă stând patru cărămizi prăbușite, legate cu mortar și dispuse oblic. În stânga sa, lipit, apare un alt zid care pornește oblic spre ceea ce se pare că a fost un mic turn. Rămâne să stabilim în campaniile viitoare modul în care aceste ansambluri funcționau/relaționau.

Am continuat cercetarea taluzului format din emplecton prin demantelarea zidului oblic (parte a curtinei H), probabil atunci când a fost edificat turnul nr. 8, care făcea parte din complexul castelului târziu.

Materialul arheologic scos în această vară este modest, explicabil prin faptul că aici era o zonă defensivă și nu una de locuire. Foarte numeroase sunt fragmentele de ceramică medieval timpurie, descoperită în

---

special în zona zidului de piatră și pământ, descris mai sus. Sunt doar fragmente ceramice găsite laolaltă cu multe oase de pește mare și de ovicaprine, probabil. Mai mult ca sigur că aici în râpă funcționa un loc de aruncare a resturilor menajere.

În martorul demontat din țecarourile c 76 și d 76, a fost găsit și un opaiț aproape întreg (cărui îi lipsește ansa), care alături de ceramică și caracteristicile stratului în care a apărut, confirmă datarea straturilor din profil între sfârșitul secolului al V-lea și a doua jumătate a secolului al VI-lea. Opaițul aparține tipului dunărean/"iustinianeu" databil în cursul sec. VI. În altă ordine de idei, ceramica romană târzie este puțină și dispartă, iar ca descoperiri notabile aflăm opaițul menționat și o altă toartă, modelată în relief. [Costin Miron]

Informații suplimentare online

[Raportul 4219 din cronica.cimec.ro](#)

[Localizare pe hartă, folosind Mapserver Cimec.ro](#)
